

29 de Juliol: Santa Marta

Text de l'Evangeli (Lc 10,38-42): En aquell temps, Jesús va entrar en un poble, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella, que es deia Maria, es va asseure als peus del Senyor i escoltava la seva paraula. Marta, que estava molt atrafegada per poder-lo obsequiar, s'hi va atansar i digué: «Senyor, ¿no et fa res que la meva germana m'hagi deixat tota sola a fer la feina? Digues-li que em vingui a ajudar». El Senyor li va respondre: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa».

«Estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, també nosaltres —atrafegats com anem a voltes per moltes coses— hem d'escoltar com el Senyor ens recorda que «només n'hi ha una de necessària» (Lc 10,42): l'estimació, la santedat. És el punt de mira, l'horitzó que no hem de perdre mai de vista enmig de les nostres ocupacions quotidianes.

Perquè “ocupats” ho estarem si obeïm la indicació del Creador: «Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la» (Gn 1,28). La terra!, el món!: heus ací el nostre lloc de trobada amb el Senyor. «No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne» (Jn 17,15). Sí, el món és “altar” per a nosaltres i per a la nostra donació a Déu i als altres.

Som del món, però no hem d'ésser mundans. Ben al contrari, som cridats a esdevenir —en bella expressió de sant Joan Pau II— “sacerdots de la creació”, “sacerdots” del nostre món, d'un món que estimem apassionadament.

Heus aquí la qüestió: el món i la santedat; el tràfec diari i l'única cosa necessària.

No són dues realitats oposades: hem de procurar la confluència d'ambdues. I aquesta confluència s'ha de produir —en primer lloc i sobretot— en el nostre cor, que és on es poden unir cel i terra. Perquè en el cor humà és on pot néixer el diàleg entre el Creador i la criatura.

Cal, per tant, la pregària. «El nostre és un temps de continuat moviment, que amb freqüència desemboca en l'activisme, amb el risc fàcil del “fer per fer”. Hem de resistir aquesta temptació, tot cercant “ésser” abans de “fer”. Recordem al respecte el reprotxe de Jesús a Marta: ‘Estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària’ (Lc 10,41-42)» (Joan Pau II).

No hi ha oposició entre l'ésser i el fer, però sí que hi ha un ordre de prioritat, de precedència: «Maria ha escollit la millor part, i no li serà pas presa» (Lc 10,42).